

MAELFAIT, Zeger (eigenlijk Victor), Vlaams strijder (Roeselare 19 februari 1850 - Roeselare 30 augustus 1913).

Leerling aan het Klein Seminarie te Roeselare, in de poësisklas 1867-'68 bij Hugo Verriest, leeftijdgenoot van Karel Blancke, Julius de Vos en Jozef Axters, behoorde hij aldus tot het groepje flaminganten vóór Albrecht Rodenbach. Maelfait onderbrak zijn in oktober 1870 begonnen theologische studie aan het Groot Seminarie te Brugge om te te Leuven voor notaris te gaan studeren.

In het begin particularistisch en gezelliaans, was hij een der eersten die de gedichtenbundels van de meester onder de jongeren verspreidde. Te Brugge, waar hij Amaat Vyncke leerde kennen, richtte hij samen met deze op 20 oktober 1873 de Westvlaamse Gilde (z. aldaar) op. In de loop van het volgend jaar werd op initiatief van Maelfait en Vyncke een Almanak voor de leerende Jeugd van Vlaanderen (z. aldaar) uitgegeven, die zoveel succes had, dat ze met Pasen 1875 begonnen met de uitgave van De Vlaamsche Vlagge (z. aldaar).

Na de strubbelingen met superior Delbar in het schooljaar 1874-'75, kwam Maelfait in oktober 1876 te Leuven in contact met Rodenbach. Tussen juli 1875 en oktober '76 was hij als het ware de draaischijf in de briefwisseling met Alexis de Carne, Alfons van Hee en Amaat Vyncke. Samen met Rodenbach, Amaat Joos en Pol de Mont had Maelfait een belangrijk aandeel in de bespreking over de oprichting van een Algemeene Vlaamsche Studentenbond, waaruit ten slotte de algemene landdagen van het Katholiek-Vlaamsch Studentenvolk ontstonden (april en september 1877 en september 1878) (z. verder Pol de Mont). In het studentengenootschap Met Tijd en Vlijt, waarvan hij lid was, wees Maelfait op de betekenis van de wet van 1876 op het hoger onderwijs voor een vernederlandsing die dan meteen van katholiek apologetisch standpunt de vrijzinnigheid kon bestrijden. Hij stelde zich lijnrecht op tegen het Willemfonds en zijn volksalmanak van 1876, die het had over de „verkwezeldde Vlamingen”.

In 1878, na mislukte studie te Leuven, kwam Maelfait naar Roeselare terug. Hij werd er secretaris van de burgerlijke godshuizen en van het armenbestuur. Twee jaar later stichtte hij er, met A. de Carne, de Clauwaertsgilde om de flamingantische actie van de leerlingen buiten het Klein Seminarie te steunen. Na zijn huwelijk in 1882 vestigde hij zich definitief te Roeselare en was vooral op cultureel en literair vlak actief, o.a. in het genootschap De Vriendschap, waarvan hij van 1905 tot '11 ondervoorzitter was. Van 1910 af tot aan zijn dood werkte hij mee aan Nieuwe Wegen.

WERKEN : *Verslag Met Tijd en Vlijt 1876-1877*, in *Annuaire de l'Université catholique de Louvain* (1878, p. 102-171); - *Roeselare : Oorsprong, Ontwikkeling, Beroemdheden* (1909).

LITERATUUR : M. de Bruyne, *Honderd jaar Koninklijke Stadsharmonie van Roeselare en haar bijdrage tot het culturele leven in de Rodenbachstad* (1967); - M. de Bruyne, *Maelfait, Victor (Zeger)*, in *Nationaal Biografisch Woordenboek*, III (1968); - M. de Bruyne, *Gezelles Kerkhofblommen en de taalpartikularist in 1876*, in *Album Antoon Viaene* (1970, p. 113-122); - J. Huygebaert, *Albrecht Rodenbach en*

Fideel Vion over „Taalparticularisterij” 1878-1879, in Rotlariensia, IV (1972, p. 5-57).

ROMAIN VANLANDSCHOOT